

„Nebo ho prostě nakopu do korunovačních klenotů.“

Když pan Hardin vyslal naším směrem skeptický pohled, rychle jsme se od sebe odtáhly. Až když se zase otočil k tabuli, pokračovaly jsme v rozhovoru. Cassidy se na mě dívala a v tmavých očích jí přitom hrály jiskřičky, které jsem už dobře znala.

„Věř mi,“ šeptla. „V dobách fungování rozchodové agentury jsem spoustu holek zbavila kluků, jako je Andrew. Víš, jací jsou. A jestli existuje něco, čemu neodolají, tak je to hezká holka, která si nechá vykládat o jejich chytrých hanebnostech.“

„Hanebnostech?“ zopakovala jsem po ní pobaveně.

Cassidy pokrčila rameny. „Zrovna na literatuře čteme *Příběh dvou měst* od Charlese Dickense. Zjevně to ovlivňuje moji slovní zásobu.“

„Proč se ve škole vůbec čtou tyhle staří klasikové? Z Harryho Pottera se člověk aspoň naučí, jak bojovat se zlem.“

„Andrew je dokonalý kandidát na Smrtijeda.“

„To mi nemusíš vykládat,“ zabručela jsem.

Po zbytek hodiny jsme svou pozornost věnovaly panu Hardinovi, který zaníceně mluvil o nějakých vzorečkách. Jak to, že se v učebnicích nenašla řešení skutečných životních problémů? Všechno by bylo jednodušší.

Když jsem přišla domů, mámě nebylo zrovna nejlíp. Ležela s migrénou na gauči a pokoušela se trochu si odpočinout. Dvojčata k jejímu zotavení moc nepřispívala, protože se hlasitě hádala nad puzzlemi, které společně začala stavět. Šlo o to, kdo by měl doplnit poslední chybějící dílek. Vešla jsem do obýváku a viděla jsem, jak si

ho Jane strčila do pusy, aby se April v žádném případě nedostal do spárů, na což April zareagovala tím, že celou sestavenou skládačku zničila. Někdy se ty dvě fakt nechovaly na to, že jim už bylo deset. Byly spíš jako paličatá čtyřletá děcka. Mamka se s usouzeným zasténáním převrátila a chytila se za hlavu.

„Holky, prosím,“ žadonila. „Nějak se domluvte.“

Jako obvykle začaly házet vinu jedna na druhou. Byl to typický manévr Jane a April, který už jsem důvěrně znala. Jednou jako zaseknutá deska celou hodinu opakovaly „Byla to April!“ a „Byla to Jane!“. V takových okamžicích si celá rodina přála, aby měla ovladač, kterým by se dal u dvojčat vypnout zvuk. Vrhla jsem se k nim dřív, než celá situace mohla eskalovat, a popadla každou za ruku. Máma po mně střelila děkovným pohledem, zatímco sestřičky začaly kvílet, proč že jsem na ně tak zlá.

„Nemohla bys je obě vzít na chvílku ven?“ prosila mě máma. „April a Jane potřebují očividně upustit páru.“

„Chceš je odměnit za to, že se hádají, ale když já dělám problémy, dostanu zaracha?“ zeptala jsem se.

„Dívej se na to takhle: můžeš ven, přestože máš zaracha.“

„A kde je vlastně Bryce?“ zeptala jsem se.

„U Maddy,“ odpověděla máma.

Normálně bych jí moc ráda tuhle laskavost prokázala, po dnešku ve škole jsem měla ale chuť už jen na to zalézt si do pokoje s obří porcí zmrzliny. Kromě toho mě štvalo, že se Bryce vytrácel z domova, jak se mu to zrovna hodilo. Mít přítelkyni přece ještě neznamenalo, že si může přicházet a odcházet, jak se mu to zrovna zlíbí!

Pak jsem ale dostala nápad...